

Два десятиріччя профспілкових турбот

Володимир Шкура – один із найдосвідченіших голів профкому на залізниці, упродовж 22 років він очолює профком колійних дорожніх ремонтно-механічних майстерень у Самборі і захищає права та інтереси залізничників. Колеги вважають його справедливим і чесним чоловіком, завжди готовим допомогти – відстояти їхню позицію, коли це необхідно, пояснити, коли щось незрозуміло, запитати поради у працівників апарату дорожнього комітету профспілки. Крім того Володимир Григорович – фаховий спеціаліст, токар 6 розряду, добре розуміється на виробничих питаннях і за необхідності вміє переконати керівництво у прийнятті тих чи інших рішень.

Для Володимира Шкури важливим є повага, щирий потиск руки з кожним працівником не лише тепер, коли він працює, а й тоді, коли піде на заслужений відпочинок. Упродовж усього трудового шляху профспілковий лідер до усіх ставився однаково – з повагою, по-людськи розуміючи кожну ситуацію, не забуваючи при цьому, що людину не можна залишати без підтримки, надії, вчинити так, щоб не було розчарувань.

Твердий характер, вміння відстоювати свою позицію і переконати у ній інших у Володимира Шкури були закладені, мабуть, із дитинства, а подальше життя тільки відшліфувало ці риси. Після здобуття фаху токаря служив у Німеччині, де й залишився прапорщиком. Згодом уродженця Черкащини Володимира Шкуру скерували у Прикарпатський військовий округ, а саме у Самбір, що на Львівщині. Випробування на витривалість пройшов в Афганістані, де перебував із січня 1983-го по кінець травня 1985 року. В той час у Самборі на нього чекала дружина із 6-річним сином. Як розповів Володимир Шкура, служба в Німеччині багато чого його навчила. В армії він командував взводом, був заступником начальника зі стройової частини, що прирівнюється до кадровика, на обліку було понад 2 тисячі солдатів, офіцерів і прапорщиків. “Досвід роботи з кадрами дуже знадобився мені у профспілковій роботі, тож тепер звертаю увагу нашим кадровикам на дотримання чинного законодавства, правильність оформлення записів у трудовій книжці, аби у залізничника при виході на заслужений відпочинок не виникало непорозумінь із нарахуванням пенсії, – зазначив Володимир Григорович. – Мені доводилося бути в таких ситуаціях, тому варто усім вивчати трудове законодавство і, звичайно, профспілковому голові”.

Володимир Григорович належить до тих лідерів, який для вирішення профспілкових питань не шкодує вільного часу, хоча щодня старанно виконує свою основну роботу

– виточує різні деталі та запасні частини до колійної техніки.

Нинішній начальник колійних дорожніх ремонтно-механічних майстерень Мирослав Хом'як, який три роки тому зайняв посаду після Володимира Лапчинського у зв'язку із його виходом на пенсію, поважає Володимира Григоровича за принципиовість і вимогливість до інших. “Цей чоловік уміло поєднує роботу токаря і голови профкому, тому впродовж 22 років залишається незмінним профспілковим лідером, – розповів начальник КДМ-Самбір Мирослав Хом'як. – Він ніколи не відмовить у своїй увазі і для кожного знайде потрібне слово. Коли вини-

кають якісь проблеми, він заходить до мене і ми їх разом вирішуємо, враховуючи інтереси адміністрації та трудового колективу. Порозуміння у таких ситуаціях – найголовніше”.

У житті голови профкому траплялося порізню, але він ніколи не зраджував своєму принципу – відстоював інтереси членів профспілки, особливо коли це стосувалося звільнення працівників чи їхнього скорочення. У таких непростих ситуаціях Володимиру Григоровичу допомагали життєвий досвід і особиста порядність. Він дбав і про те, щоб працівники підрозділу були забезпечені путівками на відпочинок у пансіонати, діти – в оздоровчі табори. Натомість самому із родиною так і не вдалося там відпочити. Позицію голови профкому щодо справедливого розподілу путівок ніколи не обговорювали працівники майстерень – якщо хтось відпочивав за путівкою одного року, то про відпочинок наступного року не могло й бути мови. Усі звикли до такого принципу не лише у цьому питанні, але й в інших, тому поважають прийняті правила і це є запорукою спокою та стабільності у колективі.

Особливо ретельно, за участю всіх 9 членів ради профкому, розглядається кожен випадок надання матеріальної допомоги, зокрема допомоги під час лікування. На обліку профспілки КДМ-Самбір перебуває 119 працівників, членських внесків і підсумку небагато, тому принципово важливо витратити кожну гривню справедливо. Щоправда, усі працівники задоволені, що стали членами Лікарняної каси. Володимир Григорович на початках створення Лікарняної каси потрапив у Клінічну лікарню залізниці, де його прооперували, тож із власного досвіду розповів працівникам про медичну допомогу коштом Лікарняної каси. І його авторитетне слово стало найефективнішою так би мовити рекламою у цій потрібній справі. Тепер усі члени трудового колективу у Лікарняній касі. Володимир Шкура очолює комісію підрозділу із соціального страхування, а

відтак усі охочі забезпечені путівками у сапаторії Фонду соцстраху.

На запитання про те, чому саме йому свого часу працівники довірили очолити профком, Володимир Григорович відповів:

– Після демобілізації з армії почав працювати у ремонтних майстернях у 1990 році, а у травні 1992 року мене обрали головою профкому. Кожен трудовий колектив готовий довіритися людям, які уміють організувати потрібні справи і здатні враховувати інтереси більшості. Очевидно я відповідав цим запитами нашого трудового колективу. На початку 90-х років минулого століття важко було усім, зарплату виплачували не грошами, а різними матеріалами. Для роботи це було вигідно, адже тоді було чим працювати, а продукти харчування були дефіцитом. Я знайшов прийнятний для усіх вихід із цієї ситуації. У нашому колективі працюють люди із навколишніх сіл і я домовився з ними, щоб вони свою сільськогосподарську продукцію – м'ясо, молочні вироби, овочі та городину привозили нам до Самбора на продаж, а ми налагодили справедливий розподіл між працівниками – сьогодні одні купують, завтра за списком інші. Отак ми виживали, рятуючи певним чином селян. Мабуть і ця ситуація спонукала трудовий колектив до рішення обрати мене головою на заміну тодішній голові Ользі Виджак, яка працювала завідуючою складу.

Згодом свої організаційні здібності голова профкому проявив, коли постало питання побудови житлового будинку для залізничників Самбора у 1990-х роках. Тоді він поїхав до Львова, аби зустрітися із тодішнім начальником залізниці Георгієм Миколайовичем Кірпою і вирішити питання дозволу будівництва такого будинку. Профспілкового лідера підтримала адміністрація залізниці і через тиждень вже був дозвіл на будівництво житлового будинку.

– Чи важко поєднувати роботи токаря і голови профкому? – запитую у Володимира Григоровича.

– День на день не подібний, буває по-різному. Праця токаря вимагає точності і досвіду, крім того, нелегко відпрацювати 8 годин за токарним верстатом, адже замовлення на виточування деталей або деяких запасних частин бувають дуже складні. Щодо профспілкової роботи, то нікому ще не відмовив у пораді, хто звертається до мене. Якщо ж виникають непорозуміння, коли потрібне переконливе слово начальника, то йдемо разом до нього і разом вирішуємо конкретну ситуацію, інколи запрошуємо до розмови кадровика. Найважливіше, щоб кожен залізничник був упевнений, що не залишиться наодинці зі своїми проблемами. Мені при-

ємно, коли ситуація вирішується на користь працівника, від якого у відповідь чую слова вдячності на адресу профспілки, зокрема дорпрофсожу. Коли у мене виникають спірні питання, чи не впевнений у правильності їх вирішення, то знаю, що від працівників апарату дорпрофсожу, зокрема від завідуючого відділом соціального захисту, праці та зарплати Дениса Булгакова, головного правового інспектора праці Володимира Шрамка, голови дорпрофсожу Андрія Сенишина та інших отримаю слушну пораду. Вдячний кожному з працівників апарату дорпрофсожу за добре налагоджену співпрацю.

Десять років тому у підрозділі покращили умови праці, побудували працівників. З ініціативи голови профкому Володимира Шкури служба колії виділила кошти, за які відремонтували роздягальні, замінили сантехніку, встановили нові нагрівальні котли у цехах, замінили в цехах вікна на металопластикові, замінили й дах, який протікав. Профком придбав мікрохвильові печі і електрочайники для кожного цеху, де у кімнатах прийому їжі працівники можуть розігріти їжу.

Володимир Шкура часто спілкується з молодими працівниками, які приходять на місце тих, хто йде на заслужений відпочинок: “Донедавна у нас спостерігалася плінність кадрів, зараз ситуація стабілізувалася. Молодь, що приходить працювати, вступає у нашу галузеву профспілку”.

28 липня один із найдосвідченіших профспілкових лідерів залізниці Володимир Шкура відсвяткував 60-й день народження. З огляду на прожиті і відпрацьовані на залізниці роки, профспілковий лідер зазначив: “Перш ніж братися до справи, треба визначити чи до душі вона людині. Профспілкова робота мені подобається, адже маю знання, досвід і бажання допомогти людям. Водночас люблю й токарську справу, бачу

результат своєї праці. Поєднання двох улюблених справ у моєму житті переконує мене в тому, що усе вдасться, якщо є бажання.

А вдома Володимир Григорович має ще одну “професію” – люблячого чоловіка, батька та дідуся. Він з радістю допомагає дружині Галіні Трофимівні по господарству, а дітям – у вихованні чотирьох онуків, словна віддаючи їм свою любов.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора

На фото: (справа наліво) бухгалтері Наталія Бобик, Оксана Андрусів, голова профкому Володимир Шкура, бухгалтер Галина Геремій; Володимир Шкура за токарним верстатом